

1 Dec. 1918.

No. 23.

23e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Al ware het dat ik de talen der menschen en der Engelen sprak, en de liefde niet had, zoo ware ik een klinkend metaal of luidende schel geworden.

Paulus.

LEERINGEN VAN JOSEPH SMITH.

(Vervolg van blz. 350.)

Elk hunner beweerd bevoegd te zijn den geest van zijne naaste te beproeven, maar niet één van hen kan zijne eigene geest beproeven, en wat is hiervan de oorzaak? Omdat zij geen sleutel hebben om te ontsluiten, geen maatstaf waarmede gemeten kan worden, geen toetssteen om te beproeven. Kan iemand de lengte, breedte of hoogte van een gebouw weten, zonder een maatstaf? de hoedanigheid van metalen bepalen zonder de daartoe benoodigde chemicaliën? of de bewegingen van de planetenstelsels bepalen, zonder bekend te zijn met sterrenkunde? Zekerlijk niet; en als zulke onwetendheid zich vertoont in betrekking tot een geest van deze soort, wie kan dan een engel des lichts beschrijven? Als Satan zou verschijnen als een engel in heerlijkheid, wie zou kunnen zeggen hoe zijne kleur, zijne tekenen, zijne verschijning, zijne heerlijkheid zoude zijn? of wat is de wijze van zijne manifestatie? Wie kan den geest kennen van de Fransche profeten met hunne openbaringen en vizioenen, en kracht der manifestaties? Of wie kan de geest der Irvingieten onderscheiden, met hunne apostelen en profeten, vizioenen en talen en uitleggingen, enz.? Of wie kan de verborgen mysteries der valsche geesten, die zich zoo menigmaal onder de Heiligen der Laatste Dagen vertoonen, aan den dag brengen en verklaren? Wij antwoorden dat niemand dit kan zonder het Priesterschap en zonder eene kennis te bezitten van de wetten, waardoor de geesten beheerscht worden, want als „niemand de dingen Gods kent dan door den Geest Gods,” dan kent niemand de geest des duivels, zijn macht en invloed dan door intelligentie, die meer dan menschelijk is en hebbende de geheimzinnige werkingen van zijne grillen ontvouwd door middel van het Priesterschap; zonder

het uiterlijk, de heilige uitdrukking en beweging eens engels te kennen, alsmede de ijver, welke menigmaal door hem betoond wordt ter verheerlijking van God, tezamen met den geest van profetie, de liefelijke invloed, de goddelijke verschijning en het heilige gewaad, welke zijne handelingen en geheimzinnige bewegingen kenmerken.

Jemand moet de onderscheiding der geesten bezitten, zooals wij tevoren verklaarden, om deze dingen te begripen, en hoe kan hij deze gave verkrijgen, indien er geene gaven des Geestes zijn? En hoe kunnen deze gaven verkregen worden zonder openbaring? „Christus voer op ten hemel en gaf gaven aan de menschen; en Hij gaf sommigen tot Apostelen, en sommigen tot Profeten, en sommigen tot Evangelisten, en sommigen tot Herders en Leeraars. En hoe werden. Apostelen, Profeten, Herders, Leeraars en Evangelisten gekozen? Door profetië (openbaring) en door het opleggen der handen; door goddelijke communicatie en eene goddelijk ingestelde verordening — door middel van het Priesterschap, georganiseerd volgens de orde van God, met goddelijke aanstelling. De Apostelen vanouds hielden de sleutelen van dit Priesterschap, — van de verborgenheden van het Koninkrijk van God, — en waren diensgevolge in staat om alle dingen te ontsluiten en te verklaren, welke in betrekking stonden tot het bestuur der Kerk, het welzijn der gemeenschap, de toekomstige bestemming der menschen, en de werking, macht en invloed der geesten; want zij konden hen naar goeddunken bedwingen, hen in den naam van Jezus gebieden zich te verwijderen, en hunne onheilstichtende en geheimzinnige werkingen ontmaskeren, wanneer zij trachtten de Kerk in een godvruchtig gewaad te misleiden en tegen het belang der Kerk en het verspreiden der waarheid streden. Wij lezen dat zij „de duivelen uitwierpen in den naam van Jezus”, en toen eene vrouw, een waarzeggende geest bezittende, Paulus en Silas volgde en riep: „Deze menschen zijn dienstknechten Gods des Allerhoogsten, die ons den weg der zaligheid verkondigen,” bestrafen zij den geest. En hoewel hij gunstig over hen sprak, gebod Paulus den geest van haar uit te gaan, en vrijwaarden zichzelf van de schande, welke zeker over hunne hoofden zou hebben gekomen, door een bondgenootschap met haar in de uitoefening van hare goddelooze practijken, waarvan zij zeer zeker beschuldigd zouden geworden zijn, als zij den boozen geest niet bestraft hadden.

Eene macht, aan deze gelijk, bestond door middel van het Priesterschap, in verschillende eeuwen. Mozes ontdekte des toovernaars' macht en bewees dat hij zelfs God's dienstknecht was; hij wist, toen hij op den berg was (door openbaring) dat Israel tot afgoderij was overgegaan; hij kende de zonde van Korach, Dathan en Abiram, ontdekte hekserij en tooverij in hare werkingen en wees de ware profeten des Heeren aan. Jozua wist hoe den man te ontdekken die

den gouden tong en het Babylonische overkleed gestolen had. Micha kon de valsche geest aanduiden, waardoor de vierhonderd profeten beheerscht werden, en als zijn raad was aangenomen geworden, zouden vele levens gespaard geworden zijn (2 Kron. 18). Elia, Elisa, Jesaja, Jeremia, Ezechiël en vele andere profeten bezaten deze macht. Onze Zaligmaker, de Apostelen en zelfs de leden der Kerk waren met deze gave toegerust, want, zooals Paulus zegt (1 Cor. 12): „Aan den eene is gegeven de gave der talen, aan een ander de uitlegging der talen, aan een ander de werkingen der krachten; en aan een ander profetie; en aan een ander onderscheidingen der geesten.” Al deze gaven gingen uit van denzelfden Geest Gods en waren de gaven van God. De gemeente te Efeze was door dit beginsel in staat „diegenen te beproeven, welke voorgaven dat zij Apostelen waren, en zij waren het niet en werden leugenaars bevonden.” (Openb. 2:2).

Het spoor der zaak volgend tot aan haren grondslag en haar wijsgeerig beschouwende, zullen wij een zeer gewichtig verschil ontdekken tusschen het lichaam en den geest; het lichaam wordt verondersteld van georganiseerd stof te zijn, terwijl de geest door velen als onstoffelijk wordt gedacht, zonder zelfstandigheid. Met deze laatste beschouwing zijn wij van meening te verschillen en verklaren dat geest eene zelfstandigheid is; dat hij stoffelijk is, maar uit fijner en reiner stof bestaat dan het lichaam; dat hij bestond vóór het lichaam, kan bestaan in het lichaam en zal bestaan gescheiden van het lichaam, wanneer het laatste tot stof zal ontbinden; en wederom met het lichaam zal vereenigd worden in de opstanding.

Zonder te trachten deze mysterieuse verbinding, de wetten waardoor het lichaam en de geest des menschen, hun betrekking tot elkander en het oogmerk van God, wat betreft het menschelijk lichaam en den geest, te beschrijven, wensch ik alleen te zeggen, dat de geesten der menschen eeuwig zijn, dat zij beheerscht worden door hetzelfde Priesterschap dat Abraham, Melchizedek en de Apostelen droegen; dat zij georganiseerd zijn volgens dat Priesterschap, hetwelk eeuwig is, „zonder begin van dagen of einde van jaren” — dat zij zich allen bewegen in hunne aangewezenen sferen en beheerscht worden door de wet van God; dat wanneer zij op aarde verschijnen, zij eene proeftijd doormaken, en zich bereiden, indien rechtvaardig, voor eene toekomstige en groote heerlijkheid; dat de geesten van rechtvaardige menschen geen omgang kunnen hebben met de goddelooze buiten de omschreven grenzen, want „Michael, de Archangel, durfde geen oordeel van lastering tegen den duivel inbrengen, maar zeide: „De Heere bestraffe u, Satan”.

Het schijnt, dat booze geesten eveneens hunne grenzen en beperkingen hebben, alsook wetten waardoor zij geregeerd en bedwongen worden en dat zij hunne toekomstige bestemming kennen; daarom zeiden de

twee van den duivel bezetenen tot den Zaligmaker: „Zijt gij hier gekomen om ons te pijnigen vóór den tijd?” en toen Satan zichzelve voor den Heere stelde, onder de zonen van God, zeide hij dat hij kwam „van om te trekken op de aarde, en van die te doorwandelen; en hij is nadrukkelijk genoemd de vorst van de machten der lucht; en het is duidelijk bewezen, dat zij eene macht bezitten, die door niemand kan bedwongen worden dan door hen die het Priesterschap dragen, zoo als wij tevoren bewezen hebben, door te wijzen op het geval van de zonen van Sceva. * * *

De „Fransche Profeten” waren bezeten van een leugenachtigen geest; in het jaar 1688 bevonden zij zich in groote getale in Vivaris en Dauphany; zij waren meest jongens en meisjes van zeven tot vijf-en-twintig jaar oud; zij hadden vreemde aanvallen, zooals bevingen en rillingen, welke veroorzaakten dat zij hunne armen en beenen uitstrekten als in bewusteloosheid; zij bleven eenigen tijd in dien toestand en wanneer zij bijkwamen, uitten zij alles wat hun in den mond kwam. (Zie Bucks Theological Dictionary.)

Nu God had nimmer profeten, die op deze wijze handelden; er was niets onbetamelijks in de handelingen van de profeten des 's Heeren, in welke eeuw ook; evenmin hadden de apostelen, noch de profeten in de dagen der apostelen met zulke dingen iets uit te staan, Paulus zeide: „Wij kunnen allen den één na den ander profeteeren; en als aan een ander iets geopenbaard is, laat de eerste zwijgen, want de geesten der Profeten zijn den Profeten onderworpen;” doch hier zien wij dat de profeten onderworpen waren aan de geesten, neervielen, stuiptrekkingen, verdraaiingen en toevallen hadden door den invloed van dien geest, geheel onder zijne macht zijnde. Paulus zeide: „Laat alle dingen eerlijk en met orde geschieden,” maar hier vinden we de grootste wanorde en onwelvoegelijkheid in de handelingen van beiden, mannen en vrouwen, als hierboven beschreven. Dezelfde regel is van toepassing op de neervallingen, flauwten, schokken en geestvervoeringen van velen van onze moderne geestopwekkers.

Johanna Southcott beweerde eene profetes te zijn en schreef in 1804 een boek met profetiën; zij was de stichtster van eene secte, die nog bestaat. Zij zou op eene aangewezen plaats een zoon voortbrengen, die de Messias zoude zijn, wat echter niet is geschied. Afgezien hiervan, hoe dan ook, waar lezen wij in het Woord van God, dat eene vrouw de stichtster was van eene kerk? Paulus zeide in zijne dagen tot de vrouwen, „te zwijgen in de gemeente en zoo zij iets wilden leeren, hunne mannen tehuis te vragen;” hij wilde een vrouw niet toestaan „te heerschen of zich eenige autoriteit in de gemeente aan te matigen.” Doch hier vinden wij eene vrouw als stichtster eener kerk, eene openbaarster en leidster, de Alpha en Omega, in tegenstrijd met alle bekende voorschriften, beginselen en orde.

Jemimah Wilkinson was eene andere profetes, die veel opgang maakte in de laatste eeuw. Zij verklaarde dat zij ziek was geworden en stierf en hare ziel ten hemel ging, waar deze nog steeds verblijft houdt. Spoedig daarna werd haar lichaam wederom beziel met den geest en de macht van Christus, waarop zij zich beriep als eene openbare leerares en verklaarde, dat zij eene onmiddellijke openbaring had gehad. Nu de schriften bevestigen nadrukkelijk, dat „Christus de eersteling is, daarna die van Christus zijn in Zijne toekomst en dan zal het einde komen.” Doch Jemimah, volgens hare getuigenis, stierf en verrees wederom vóór den tijd, in de Schriften vermeld. Het idee, dat haar ziel in de hemel was, terwijl haar lichaam (levend) op aarde was is eveneens ongerijmd. Toen God de adem des levens blies in de neusgaten van den mensch, werd hij tot eene levende ziel; vóór dien tijd leefde hij niet en toen dien adem hem ontnomen was, stierf zijn lichaam; ook Zijn lichaam leefde niet alvorens Zijn geest terugkeerde in de kracht Zijner opstanding. Maar Mrs. Wilkinson's ziel (leven) was in den hemel en haar lichaam zonder de ziel (of leven) op aarde, levende (zonder de ziel of) zonder leven!

De Irvingieten zijn een volk, die de waarheid hebben nagebootst, misschien het meest nabij van al onze moderne secten. Zij verreezen ongeveer tien jaar geleden in de stad Londen in Engeland; zij vormden gemeenten in verschillende gedeelten van Engeland en Schotland en ook enkele in Upper Canada. Mr. Irving, hun stichter, was een geleerd en talentvol prediker van de Schotsche kerk; hij was een groot redekundige, een machtige redenaar, doch met dat al wild en hartstochtelijk in zijne beschouwingen. Zich bewegende in de hoogere kringen en talent en ijver bezittende, was hij in de gelegenheid zijn karakter te veredelen en eene gemeenschap te stichten, gelijk aan die, welke naar zijnen naam genoemd is

De Irvingieten hebben apostelen, profeten, herders, leeraars, evangelisten en engelen. Zij belijden de gave der talen te bezitten, en de uitlegging der talen en, in enkele gevallen, de gave der gezondmaking.

De eerste profetische geest welke zich manifesteerde, openbaarde zich in zekere dames Campbell, die door Mr. Irving ontmoet werden, toen hij op reis was in Schotland; zij hadden, wat in hunne secte genoemd werd, „uitingen”, welke blijkbaar van bovennatuurlijke kracht waren. Mr. Irving, in de gewone dwaling vervallende, om alle bovennatuurlijke manifestaties als uit God te beschouwen, nam hen met zich naar Londen en leidde hen in in zijne kerk.

Daar werden zij geeërd als profetessen van God en wanneer zij spraken, hadden Mr. Irving of zijne predikers te zwijgen. Zij werden in 't bijzonder beïnvloed in de samenkomst en hadden vreemde uitingen, gedaan met eene onnatuurlijke, schelle stem, en met trillende toon maakten zij dikwijls gebruik van enkele gebroken, onsamen-

hangende zinnen, die dubbelzinnig en onbegrijpelijk waren; bij andere gelegenheden waren zij soms duidelijker te verstaan. Dikwijls riepen zij uit: „Er is ongerechtigheid! Er is ongerechtigheid!” En Mr. Irving werd dan geleid, om onder den invloed van het oogeblik, voor de openbare samenkomst op de knieën te vallen en zijne zonden te belijden, niet eens wetende of hij gezondigd had, noch waarin, en of de uitroep hem gold of iemand anders. Gedurende deze manifestaties werden de lichamen van de sprekende personen krachtig beïnvloed; hun gelaat werd verwrongen en zeer dikwijls balden zij krampachtig de handen en hun geheele lichaam werd bij tusschenpoozen geschokt; somtijds spraken zij, zooals beweerd wordt, correct in vreemde talen en hadden goede uitleggingen.

Onder den invloed van dezen geest werd door deze vrouwen de kerk georganiseerd; apostelen, profeten, enz., werden al spoedig geroepen en eene systematische orde van zaken ingesteld, zooals hiervoren vermeld. Eene Mr. Baxter, (naderhand eene van hunne voornaamste profeten) in eene van hunne vergaderingen komende, zeide; „Ik zag eene macht zich manifesteren en dacht dat het de macht van God was; ik vroeg, dat die macht op mij mocht vallen en zoo geschiedde het en ik begon te profeteeren.” Acht of negen jaren geleden hadden zij ongeveer zestig predikers, gaande door de straten van Londen, getuigende dat Londen de plaats was, waar de „twee getuigen,” waarvan Johannes sprak, zouden profeteeren; dat zij, „de Kerk en de geest”, die getuigen waren, en dat aan het einde van drie en een half jaar er eene aardbeving en groote verwoesting zou zijn en onze Zaligmaker te komen stond. Hunne apostelen werden op de aangewezen tijd verzameld, in afwachting van de gebeurtenis, maar Jezus kwam niet, en toen werd de profetie van andere beteekenis verklaard. Dikwijls werden hen door den geest teekenen gegeven om hen te bewijzen, dat datgene wat geopenbaard was, plaats zou vinden. Mr. Baxter verhaalde een indruk die hij ontving omtrent een kind. Het was hem geopenbaard dat hij een ziek kind zou bezoeken, het de handen opleggen en dat het dan genezen zou worden; en om hem te bewijzen dat dit uit God was, zoude hij zijne broeder op eene zekere plaats ontmoeten, en deze zou zekere bepaalde woorden tot hem spreken. Zijn broeder sprak hem precies aan op de wijze en de manier als door de manifestatie was aangeduid. Het teeken geschiedde, maar toen hij zijne handen op het kind lag, herstelde het niet. Ik kan niet instaan voor de waarheid van het laatste geval, daar Mr. Baxter in dien tijd de Irvingieten verliet, maar het was in overeenstemming met al hunne handelingen en er is nimmer getracht deze zaak te weerleggen.

De vraag kan gesteld worden: „Wat is er dat verkeerd is in al deze dingen?”

Ten eerste. De Kerk was door vrouwen georganiseerd, en God

plaatste in de Kerk ten eerste apostelen, ten tweede profeten, en niet eerst vrouwen; doch Mr. Irving plaatste in zijne kerk eerst vrouwen (ten tweede apostelen) en de kerk was door hem opgericht en georganiseerd. Eene vrouw heeft geen recht om eene kerk op te richten of te organiseeren — God zond hen nimmer om dit te doen.

Ten tweede. Deze vrouwen wenschten te spreken midden in de vergadering en Mr. Irving of anderen in de kerk te berispen. Nu de schriften zeggen nadrukkelijk: „Gij zult een Ouderling niet berispen, maar hem als een vader behandelen;” en niet alleen dit, maar zij beschuldigden de broederen menigmaal, zichzelf aldus in de plaats van Satan stellende, welke met nadruk „de verklager van de broederen” genoemd wordt.

Ten derde. Mr. Baxter ontving den geest, nadat hij er om gevraagd had, zonder de verordeningen te ondergaan, en begon te profiteeren terwijl de schriftuurlijke weg om de gave van den Heiligen Geest te ontvangen is door den doop en het opleggen der handen.

Ten vierde. Zooals wij verklaarden ten opzichte van andere gevallen, de geest der profeten is onderworpen aan de profeten; maar deze profeten waren onderworpen aan de geesten, welke hunne lichamen naar goeddunken beheerschten.

Doch het zoude gevraagd kunnen worden hoe Mr. Baxter een teeken kon krijgen van een tweeden persoon. Hierop wenschen wij te antwoorden, dat de broeder van Mr. Baxter onder den invloed was van denzelfden geest als hijzelf, en onderworpen zijnde aan dien geest, kon hij gemakkelijk tot Mr. Baxter zeggen, wat ook de geest hem zoude dicteeren; maar toch was er geen macht in den geest om het kind te genezen.

Ook zou gevraagd kunnen worden, hoe het kwam dat zij in vreemde talen konden spreken, indien zij uit den duivel waren! Wij zouden antwoorden, dat zij in staat gesteld konden worden om in vreemde talen, zoowel als in hunne eigene, te spreken, als zij zich in de macht van dien geest bevonden, en de duivel kan zoowel de Hottentot, de Turk, de Jood, als ieder ander volk verzoeken; en als deze menschen onder den invloed van zijn geest waren, konden zij voorzeker Hebreuwsch, Latijnsch, Grieksch, Italiaansch, Hollandsch, of elke andere taal, die de duivel kent, spreken.

(Slot volgt.)

Wat mijn geloof voor mij beteekend.

DOOR DR. JOHN A. WIDTSOE.

Mijn geloof in de beginselen van het Evangelie van Jezus Christus, als hersteld door de Profet Joseph Smith, stelt mij in het bezit van eene alles omvattende wetenschap, waardoor ik al de toestanden des levens kan regelen, zoowel van tijdelijken als van geestelijken aard.

Door dit geloof put ik wijsheid uit het verleden, verkrijg vizioenen over de toekomst en wandel onbeschoord in het heden, met de volle verzekering, dat God's goedheid mij zal geleiden.

Door dit geloof ben ik in staat om te verklaren, wat ik ook leer van deze of eenige andere tijd en kan ik zijne plaats vinden in het eeuwige ontwerp der dingen.

Door dit geloof, hetwelk mij leert dat ik eeuwig ben, met een bestaan vóór dit leven en een immer werkzaam leven hiernamaals, is mij grooten moed gegeven 'om tegen het kwaad te strijden, zoowel in mijzelve als in anderen.

Door dit geloof, hetwelk de eindelijke triomf van den opklimmenden geest des menschen over de dingen van het heeel beloofd, aanvaard ik de plichten van mijn dagelijks leven met het vaste vertrouwen, dat, als ik mijn plicht getrouw vervul, ik het middel zal vinden om over de aarde en alle aardsche moeilijkheden te zegevieren.

Door dit geloof is mijne vreugde in 't leven overvloedig, zijn mijne zorgen verminderd en is mijn vertrouwen in de eindelijke triomf van het goede over het kwade onwrikbaar.

Door dit geloof leer ik meer en meer de zonde te haten en den zondaar de helpende hand te reiken.

Door dit geloof, hetwelk een volledig plan omvat van 's menschen eindelooze reis uit een nevelachtig verleden naar een eeuwige toekomst, heb ik geleerd, dat ik God's hulp behoef in alles wat ik doe, doch eveneens, als een heerlijke troost, dat God, tot zekere graad — oneindig gering misschien — mij en al Zijne kinderen vannoode heeft om Zijne machtige doeleinden uit te werken. Het doet iemand goed te weten deelgenoot van God te zijn.

Door dit geloof, temidden van de moeilijkste arbeid in den strijd om het bestaan, ben ik gerust en tevreden, want ik ken mijn verleden en mijne bestemming, en de eeuwige beteekenis van het dagelijksch werk.

Door dit geloof weet ik, dat, hoe gering mijne taak in het leven ook moge zijn, als mijn werk goed is verricht, het voor God's rechterstoel van groote geestelijke waarde zal worden bevonden en zal mijne ziel weten dat ik noodzakelijk werk gedaan heb voor de volvoering van des Meester's plan.

Door dit geloof ben ik onbevreesd, want ik weet dat God's macht overal tegenwoordig is en dat ik nimmer alleen sta, maar dat in vreugde en smart, tehuis of op weg, God's wil mij geleid.

Door dit geloof is het gemakkelijk de stoffelijke voor de geestelijke dingen op zij te zetten; de vereering der menschen te verwisselen voor den dienst van God.

Door dit geloof is mijn leven een leven van dankbaarheid voor ontvangen gunstbewijzen en van vertrouwen, dat alles wat goed voor mij is, mij gegeven zal worden, indien ik er eerlijk naar streef.

Door dit geloof erken ik de broederschap der menschen en het Vaderschap van God; het nut en de noodzakelijkheid om mijn medemensch te dienen en te helpen en het voldoening gevende medezegenschap van mijne broeders en zusters.

Door dit geloof weet ik, dat welke ondervinding ik ook in dit leven verkrijgen zal, zij voor immer met mij zal zijn, en dat mijne familie en kinderen de mijne zullen zijn tot in eeuwigheid, in welke ik zal kunnen ontwikkelen en aan God gelijkvormig worden.

Deze en duizend andere dingen meer, welke vele boekdeelen zouden vullen, beteekend mijn geloof voor mij. THE JUVENILE INSTRUCTOR.

DE STER

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
J. J. VAN LANGEVELD.

Het licht der wereld.

De Zaligmaker zeide tot zijne volgelingen: „Gij zijt het licht der wereld,” en eveneens „Laat uw licht alzóó schijnen voor de menschen, dat zij uwe goede werken mogen zien, en uwen Vader die in de hemelen is verheerlijken”.

In duidelijke woorden, zooals alleen de Zaligmaker in staat was te doen, geeft Hij hier te kennen hoe het karakter zoude zijn van een waar volgeling van Christus en wat zijne zending op deze aarde ten doel heeft.

Christus zelve is het licht der wereld. Zijne volgelingen ontvangen van Hem hun licht, zelfs het licht van openbaring, door middel van den Heiligen Geest, en aldus worden zij het licht, de lichtdragers der wereld. Buiten hen is er geen licht, maar heerscht er duisternis, eene duisternis, waarvan Johannes, de geliefde, zegt: „Het licht schijnt in de duisternis en de duisternis heeft het niet begrepen,” bedoelende dat de wereld zonder dat licht van openbaring aan onwetendheid is overgegeven, wat betreft de groote waarheden, welke door den Heere en Zijne boodschappers verkondigd werden.

„Gij zijt het licht der wereld”. Welk eene verhevene roeping een lichtbrenger te zijn in eene duistere wereld! We hebben allen onderzendingen opgedaan, — vooral gedurende den oorlog — hoe ongeriefelijk en zelfs gevaarlijk het is, om bij avond onzen weg te moeten zoeken door de donkere straten der groote steden. En hoe dankbaar waardeeren wij de lichten, die op ons pad geplaatst zijn, al zijn ze ook maar weinig in aantal en soms op meer verwijderde afstand geplaatst.

„Gij zijt het licht der wereld.” Laat ons dit op onszelf toepassen, zooals de discipelen van den Meester deden. De Heiligen der Laatste Dagen behooren lichten der wereld te zijn. De oogten van de gansche wereld zijn op hen gericht. Sommigen aanvaarden hunne getuigenis met vreugde, en verwonderen zich over hunne leerstellingen en hunne getrouwheid; anderen haten hunne getuigenis, zooals boosdoeners het licht haten, dat de straten beschijnt. Zij zouden gaarne de Kerk ontbonden zien en het licht der openbaring uitgedoofd, want zij hebben de geestelijke duisternis lief, als het beste geschikt voor hunne booze oogmerken.

Als lichten der wereld wordt van de Heiligen der Laatste Dagen verwacht dat zij allen zullen beschijnen met wie zij in aanraking komen.

Wanneer één van hen het eenigste lid der Kerk is van eene groote familie, dan wordt van hem verwacht dat hij het licht der gansche familie is. Wanneer één van hen werkzaam is in eene fabriek, op een kantoor, of onder een bataljon soldaten, zoude hij het licht van zijne omgeving behooren te zijn, waar hij zich ook zoude bevinden. Zelfs het geringe licht van eene kleine lamp verbreekt de duisternis in eene groote kamer of kan, wanneer aan den weg geplaatst, op grooten afstand worden gezien. De wereld zoude beïnvloed moeten zijn en beter worden door het licht, dat de Heiligen der Laatste Dagen afwerpen.

Indien wij ware volgelingen van Jezus Christus zijn, dan zal het licht, hetwelk wij ontvingen meer geopenbaard worden door onze levenswijze dan door onze woorden.

Indien wij Zijn discipelen zijn, zullen we streven om een gedeelte van dien Geest te verkrijgen, waarmede Hij bezielde was. We zullen dan trachten verdraagzaam en zachtmoedig te zijn en ware broederlijke liefde te beoefenen. Indien wij plichten te vervullen hebben, zullen wij ons daaraan wijden op dezelfde wijze alsof wij in dienst van God waren en niet in dien van menschen. Onze dagelijksche taak, moge zij klein en onbeteekenend of groot en belangrijk zijn, zoude door dien Geest geheiligd zijn en wij zouden haar verrichten, om Hem aangenaam te zijn, die ons aller Heer en Meester is, en tot Hem opzien voor ons loon en Zijne goedkeuring.

Indien wij volgelingen van Jezus Christus zijn, zullen wij de wereld door voorbeelden de groote waarheid bewijzen, dat het Evangelie de kracht Gods tot zaligheid is en dat wij daardoor gevrijwaard zijn van murmureering en ontevredenheid, van onrust en vertwijfeling bij beproeving of verlies, van toorn bij ophitsing en van de gedachte aan wraak, wanneer wij onschuldig of onrechtvaardig te lijden hebben. Wij zullen trachten de wereld te toonen, dat het Evangelie de menschen kan bevrijden, niet alleen van de grootere ondeugden, welke in verhouding gemakkelijk zijn te overwinnen, maar van de meer geheime zonden, welke door zooveel bedreven worden, die voor het oog der wereld, zulke goede en achtenswaardige menschen zijn. We zullen dan uit ons midden wegdoen alle „bitterheid en wraak, en toorn en en kwaadspreking,” en die deugden aankweken, welke op nederigheid, barmhartigheid, goedhartigheid en liefde gegrond zijn. Dit is het licht dat aan de wereld gegeven kan worden, en eene invloed ten goede voor haar zal zijn.

Er zijn verschillende gewichtige redenen, waarom de Heiligen der Laatste Dagen zouden trachten in hun leven de leerstellingen en den geest van Christus door voorbeelden te verduidelijken. Het is de eenigste weg waardoor wij de wereld een onbetwistbaar bewijs kunnen geven van de waarheid van het Evangelie. De menschen mogen soms van opinie verschillen in betrekking tot de redelijkheid van geopen-

baarde waarheden of zich misschien scharen aan de zijde van hen, die door een niet-begrijpen God's waarheden geheel en al opzij zetten, maar toch is een leven, zooals door Christus geleerd, een bewijs, dat elke proef kan doorstaan. Zelfs diegenen, welke de bewijzen, ingegeven door verstand of intelligentie, niet kunnen begrijpen of naar waarde schatten zijn door een rechtvaardig en deugdzaam leven overtuigd geworden van de waarheid van het Evangelie. De Zaligmaker zeide tot de Twaalven: „Hieraan zullen zij allen bekennen dat gij mijne discipelen zijt, zoo gij liefde hebt onder elkander.” Een leven, beheerscht door broederlijke liefde, geeft het meest afdoende bewijs voor de waarheid van het Evangelie.

Wat voor goed een Heilige der Laatste Dagen echter ook moge doen, hij zou voorzichtig moeten zijn, opdat het altijd gedaan zoude worden ter verheerlijking van God en niet van zichzelf. De Farizeeërs vanouds maakten hunne goede werken van nul en geener waarde, omdat zij altijd trachtende waren om van de menschen gezien te worden.

Hunne gebeden, hunne aalmoezen, hunne voorgewende nederigheid en hunne vasthoudendheid aan de doode letter der wet, waren allen tevergeefs, omdat zij de eer der menschen zochten. Zij voerden in waarheid het doel uit van Lucifer, die in den grooten raad des Hemels tot God zeide: „Geef mij uwe eer,” Wij moeten het beginsel van onzen Oudsten Broeder volgen die tot den Vader zeide: „Uw wil geschiedde en U zij de eer.”

Indien we Heiligen der Laatste Dagen zijn zullen we geen eer verlangen, die God alleen toekomt. En niet alleen dat wij God verheerlijken, maar wij zouden trachten om alles te doen wat in onze macht is om anderen er toe te brengen hetzelfde te doen,

Door de hemelsche heirscharen, die eerbiedig hunne kronen voor den troon van God wierpen, werd Hem lof en aanbidding gebracht op eene wijze, welke als volgt door menschelijke taal is weergegeven: „Gij, Heere, zijt waardig te ontvangen de heerlijkheid en de eer en de kracht; want Gij hebt alle dingen geschapen, en door uwen wil zijn zij geschapen.” En dit moet eveneens de inhoud zijn der lofzangen, welke God's volk hier op aarde Hem toewijden.

We kunnen niet allen als zendelingen werkzaam zijn, of misschien niet een overvloed van vruchten zien als gevolg van onze pogingen, maar we kunnen altijd voor anderen ons licht doen schijnen in den vorm van een Christelijk leven. We kunnen altijd een waardig voorbeeld zijn, in welken toestand wij ons ook mogen bevinden.

In onze levens kunnen wij de Kerk een goeden naam doen verwerven, maar haar ook tot schande zijn. We kunnen onzen medemenschen de verhevenheid van het Evangelie toonen, door zijn voorschriften nauwkeurig na te volgen, maar ook kunnen wij, door de tegenovergestelde richting te gaan, de wereld een gelegenheid geven hetzelfde

te minachten en te verwerpen. Laten wij daarom altijd de woorden van den Apostel herinneren: „En houdt uwen wandel eerlijk onder de heidenen, opdat in hetgeen zij kwalijk van u spreken als van kwaaddoeners, zij uit de goede werken die zij in u zien, God verheerlijken mogen in den dag der bezoeking.” (1 Petrus 2:12.)

De wet maakt vrij.

„Als nu de Heere voor zijn aangezicht voorbijging, zoo riep Hij: Heere, Heere God, barmhartig en genadig, lankmoedig en groot van weldadigheid en waarheid.” (Ex. 34:6.)

Dit hoofdstuk van Exodus bewijst dat alle goede wetten een openbaring zijn van God's wil.

Alle oude volkeren geloofden dat hunne wetten door God gegeven waren. De Joden volgden het spoor van hun systeem van wetten tot Mozes. Zij beschouwden hen als van God gegeven en geïnspireerd, en zij erkenden hen als bindend, omdat zij er de uitdrukking van den wil van Jehova in zagen. Dit is ontegenzeggelijk waar: Alle wetten, welke 's menschen welzijn bevorderen, zijn van God geïnspireerd.

We hebben in dit hoofdstuk allereerst een openbaring van God's karakter, een God vol van medelijden, barmhartig en genadig, lankmoedig en groot van weldadigheid en waarheid. Naderhand ontvingen we de wetten, welke te gehoorzamen van ons wordt verlangd. Het is voor ons noodzakelijk het karakter van den Wetgever te kennen, alvorens wij gehoorzaamheid aan de wetten kunnen betoonen. En dan, wanneer we God kennen, en zeker zijn dat de wetten goed zijn en Zijn wil weergeven, kunnen we, indien we oprecht zijn, niet falen om hen te gehoorzamen, want „we moeten steeds de hoogste wetten onderhouden, wanneer we hen kennen.”

We gehoorzamen God's wetten niet omreden wij bevreesd zijn voor de gevolgen, wanneer wij hen overtreden, maar omdat we God liefhebben. Tenzij gehoorzaamheid geworteld is in liefde, is zij niet van veel waarde, want „liefde is de vervulling der wet.”

Te eeniger tijd misschien, zullen wij geene wetten meer vannoode hebben. Wanneer iedereen oprecht handelt terwille der rechtvaardigheid en als God's wil door alle menschen met blijdschap zal worden aanvaard dan zullen wetten niet langer noodig zijn. De wet is slechts een tuchtmeester om ons tot Christus te brengen en wanneer wij ten volle opgewassen zijn in Christus Jezus, dan zullen wij den tuchtmeester niet meer vannoode hebben. Uitwendige autoriteit zal vervangen worden door een inwendig beginsel.

„Als nu de Heere voor zijn aangezicht voorbijging, zoo riep Hij: „Heere, Heere God, barmhartig en genadig, lankmoedig en groot van

weldadigheid en waarheid." Zulk een Wezen werd door Mozes gediend. Zoodanig was God, de Ontwerper der wet. Zoo God's karakter is, zoo is ook Zijne wet. En diezelfde God wordt door ons, Heiligen der Laatste Dagen, gediend. Want nogmaals heeft Hij Zijne ware persoonlijkheid geopenbaard en nogmaals heeft Hij ons wetten gegeven door middel van Zijn Profeet Joseph Smith, van wien wij weten, dat hij, evenals Mozes, geïnspireerd was en die zijne boodschappen direct van God ontving, evenals Mozes de zijne. Deze wetten, indien wij ze gehoorzamen, zullen ons groot geluk en zegeningen schenken, beiden in dit leven en hiernamaals, ja zelfs het eeuwige leven.

We hebben een verslag in het Boek van Mormon (4 Nephi 1: 1-23,) waarin vermeld wordt hoe gezegend de Nephieten waren omdat zij de wet onderhielden en de geboden gehoorzaamden, welke zij van den Heere ontvangen hadden.

„En er was geene twist in het land, omreden de liefde Gods welke in de harten van het volk woonde. Er was geen tweedracht, noch strijd, noch moeielijkheid, noch hoererij, noch leugen, noch moord, noch cenige soort van ontucht, en er konde zekerlijk geen gelukkiger volk onder al de menschen, die door de hand Gods geschapen waren, zijn.”

En gezegend en gelukkig volk inderdaad! Hoe verschillend van wat de wereld vandaag is! En dit alleen omdat de natiën de wetten en verordeningen Gods verbroken hebben en Zijn Profeet en Zijne boodschappers verworpen hebben. Laten wij het gebed van Mozes tot het onze maken: „Heere, o Heere, ik bid u nu ga in het midden van ons.” Dan, indien wij aan Hem getrouw zijn, zal alles wel zijn, want Hij zal steeds bij Zijn volk tegenwoordig zijn.

LUCIA BENNEWITZ, Londen.

VAN UTRECHT NAAR SALT LAKE CITY.

Van dag tot dag bijgehouden door B. Tiemersma.

(*Vervolg van blz. 360.*)

Zevende dag, Maandag 3 Juni.

We verlaten thans de Noordelijke IJszee, en komen in den Atlantischen Oceaen. In plaats evenwel dat het milder wordt, daalt de temperatuur. Er komt meer wind opsteken. Ons koerskaartje vertelt ons, des middags om twaalf uur, dat de scheepsautoriteiten het weer „rough” (ruw) noemen. We varen thans zuiver west, ofschoon op dezelfde breedte als toen we de Faroër passeerden. In den namiddag nadat het dagelijksch bestek is opgemaakt, wijst ons kaartje aan dat we nu toch inderdaad zuidelijk varen. We volgen de schuine lijn van

het door Duitschland versperde gebied. De hoek, ten noorden van de Faroër, zijn we om, en wij dalen thans. Een spotvogel aan boord merkt op dat we nu „het hoekje om” zijn. De lijn, die wij te volgen hebben, loopt thans zeker vijf à zeshonderd mijl in zuidwestelijke richting. 't Weer wisselt een beetje af. Soms slingeren we aardig, en soms ook is de beweging van 't schip minder. Wel gevoelen velen van de dames zich een weinig onpasselijk, maar van werkelijke ziekte is eigenlijk geen sprake. Behalve dan bij enkelen. Mijn huisgezin maakt het uitstekend. Opstaan en aankleeden des morgens, is het grootste struikelblok. De hut, voor vier personen, is maar klein, en dan, we slingeren nog al een beetje. Ik persoonlijk loop maar steeds met den wensch rond dat er nu eens een flinke storm kwam. Ik zou wel eens willen zien dat het water over het gangboord kwam. Wijselijk houd ik echter mijn wensch maar voor mij. Allemaal er uit hoor! Niemand op bed blijven liggen. Daar gaan de meeste menschen dood! Op dek wat heen en weer gewandeld, hier eens gekeken en daar eens. Af en toe werk ik wat aan mijn reisbeschrijving. Ik ben enkele dagen ten achteren, aangezien er maar half kans is dat de emigratie-autoriteiten een zoo dicht beschreven opschrijfboek door zullen laten. Dat is de rede waarom ik er eerst niet aan wilde beginnen, denkende toch moeite voor niets te zullen doen. Evenwel, veel is er niet aan verloren, ook al komt het er niet door. „Contrabande” staat er heelemaal niet in, en als de „officials” het den censor eerst willen laten lezen, „all right,” ofschoon hij moeite zal hebben mijn potloodgekrabbel te ontcijferen. Als men mij maar niet noodzaakt het te vertalen, want in sommige gedeelten valt het mij zelve moeielijk den weg te vinden. (Het in druk verschijnen van dit dagboek is het beste bewijs dat de censor geen bezwaar heeft gemaakt het door te laten, ofschoon ik het dagboek, met al mijn andere boeken, wel eerst in New York achter moest laten. Ruim een week na mijn aankomst alhier kwam de heele kist vol boeken aan. Kosten waren er genoeg op, inclusief „wartax.” Mijn voorspelling dat de Utah-Nederlander-lezers de „stof” nog wel eerst te lezen zouden krijgen, komt wel ter dege uit. Wie weet duurt het nog maanden alvorens mijn „Ster-opvolger” de blaadjes onder oogen krijgt.) Wat ik er mee wil doen als de censor het doorlaat? U, mijn oude trouwe „Ster-lezers” er op vergasten, om, in uw verbeelding, met ons deze reis te maken. Misschien krijgen de „subscribers” van de „Utah-Nederlander” de krabbels nog wel eerst te lezen. Die 't dichtste bij het vuur zit, warmt zich het beste.

't Wordt nu aan boord langzamerhand eentonig. Vandaag heb ik, in onze hut, een begin van een evangeliegesprek met een welgesteld jongmensch, die naar Indië gaat. Hij schijnt van streng Calvinistische beginselen te zijn. Uitverkiezing, voorbestaan, kinderdoop, zijn al spoedig de onderwerpen. 't Gesprek wordt door den etensbel onder-

broken, maar we beloven elkaar het voort te zullen zetten.

Morgen ga ik in 't bagageruim om mijn grootere bagage een laatste inspectie te doen ondergaan. Er konden nog eens enkele, verdwaalde, oude boeken inzitten, en aangezien ze toch niet de minste waarde hebben, is het maar beter die vooraf weg te doen. Ze zouden, hoe onschuldig ook, ons eens last kunnen veroorzaken, want volgens zeggen aan boord, door het scheepspersoneel, moeten de Amerikaansche autoriteiten, hoe meegaand en vrij van opvatting anders ook, thans lang niet malsch wezen. Laat ik ze daarom maar niet direct bij mijn aankomst tegen mij in 't harnas jagen. Ook wil ik, uit mijn ruimbagage, mijn zakbijbel halen om beslagen op 't ijs te komen als ons gesprek wordt voortgezet.

Achste dag, Dinsdag 4 Juni.

Na 't ontbijt wensch ik mij zelf en mijn vrouw geluk met den verjaardag van mijn eenigste broer. De Zwollenaar die ons, met zijn vrouw, de laatste Pinksterdagen, een bezoek heeft gebracht. Ofschoon we, bij ons als kinderen thuis, niet gewend waren aan elkanders verjaardagen bijzondere attentie te wijden, zoo toch verwijl ik, met mijn gedachten, thans een oogenblik in de dagen mijner jeugd. Hoe is alles sedert dien veranderd! Wat kunnen omstandigheden, op lateren leeftijd, verandering brengen in het leven van hen die aan één haard zijn grootgebracht! Afgezien nog ervan ik nu hier met mijn gezin, op het groote water zwerf, heeft het evangelie, door ons omhelsd, de „vreemde godsdienst” zoo geheeten door de familie van mijne zijde, een zekere scheiding veroorzaakt, al komt die scheiding dan ook niet van onzen kant.

't Is koud aan dek, te koud om geregeld buiten te blijven. Maar omgedrenteld. Wat achter mijn jongens aangelopen, mijn dochttertje, ook af en toe achter mijn vrouw aan. Ben veel te bang dat ze overboord valt, en wat dan wel gedaan??? 't Nieuws van 't schip is natuurlijk reeds lang afgekeken. Buitenboord doet zich heelemaal geen bijzonders voor. Schepen passeeren we niet. Op den oceaan is het eenzaam. Op dit gedeelte althans. Komt het vanwege den oorlog? Hoe graag we ook niet meer aan den gruwelijken krijg zouden willen worden herinnerd, 't is alleen een gevolg van de gruwelijke moordpartij die ons deze route doet maken, en ons deze eenzame zee te aanschouwen geeft.

Ik ga vroeg naar bed. Direct na 't supper. Niet dat ik mij niet lekker gevoel, maar ik heb nog steeds mijn gevoel van moeheid en zucht tot slapen niet overwonnen. Van nacht slaap ik in een ander bed. Onze oudste jongen heeft tot nu toe een mindere hut gehad, en daaraan schrijven wij voor 't grootste gedeelte zijn onlekker zijn toe. Van nacht dus maar eens omruilen, en hij in mijn bed. Om acht uur ga ik er al in, maar het voortdurend gedreun van de schroef doet

mij heel onrustig zijn. Telkens ben ik weer wakker. Eindelijk, midden in den nacht, houd ik het niet meer uit.

Negende dag. Woensdag 5 Juni.

't Is twee uur in den morgen. Ik kleed mij gedeeltelijk aan en wandel wat door de binnengangen. Ik ben heelemaal alleen. Tal van gedachten bestormen mij. Wat wacht ons straks aan de overzij van den oceaan? Zal alles verder goed gaan in New York? Zullen de ambtenaren lastig zijn en onvriendelijk, of zullen wij geen moeite ondervinden? Waarom wèl moeite? Wij hebben totaal niets te verbergen, en onze bagage bevat niets waarop aanmerking zoude kunnen worden gemaakt, terwijl onze passen volmaakt in orde zijn, en bovendien, geleidt Vader in den Hemel ons niet? „Bedenk dat mensch noch duivel uw reis verhind'ren kan!” Ik kruip nog een oogeblik weer in bed, en tracht nog even weer te slapen. Mijne vrouw blijft vandaag liggen. Ze gevoeld zich niet heel lekker, ofschoon 't veel beter is om op te staan en beweging te nemen. Het schijnt echt 'r iets meer te zijn dan zeeziekte, en ook ik acht het maar beter dat zij heel den dag er in blijft. Mijn jongens evenwel jaag ik er uit en de frissche lucht in. Beweging nemen, niet stil zitten. Vreemd, dat ik in 't minst geen zeeziekte gevoel. Ik ben heelemaal precies als aan land.

(Wordt vervolgd.)

Overleden.

Rotterdam. Op 21 November l.l. overleed Broeder Cornelis Koster. Hij werd geboren 7 Jan. 1882, te Rittum in Zeeland, 13 Augustus 1914 door Ouderling Frank S. Emery te Middelburg gedoopt en door Ouderling Henry J. Watkins bevestigd. De overledene had zich eerst kortelings te Rotterdam gevestigd.

Eveneens overleed op bovengenoemde datum Adriana de Jong, ruim 2 jaren oud. Het kind werd geboren 27 Sept. 1916 en 14 Januari 1917 door haren vader, Ouderling Cornelis de Jong, ingezegend.

24 November l.l. overleed eveneens Zuster Lena Johanna Jacoba van IJperen. Zij werd 30 September 1862 te Rotterdam geboren en op 12 Juli van dit jaar gedoopt door Ouderling Louis M. Griffiths en op 14 Juli d.a.v. door Ouderling Cornelis de Jong bevestigd.

INHOUD.

Leeringen van Joseph	De wet maakt vrij. . . „	372
Smith Blz. 361	Van Utrecht naar Salt	
Wat mijn geloof voor	Lake City. „	373
mij beteekend. . . „	Overleden. „	376
Het licht der wereld. . „		369

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.— .

Afzonderlijke nummers 15 cent.